

Sygn. akt I C 1498/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Grzybowska

Protokolant: Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.**

przeciwko **A. K.**

o zapłatę 620 zł

I. zasądza od pozwanej **A. K.** na rzecz strony powodowej **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.** kwotę 420 zł (słownie: czterysta dwadzieścia złotych) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP od dnia 25 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015r., a od 1 stycznia 2016r. z odsetkami maksymalnymi ustawowymi za opóźnienie – do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 433,70 zł;

IV. wyrokowi w pkt. I. i III. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1498/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 22 kwietnia 2016 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa Kancelaria (...) SA z siedzibą w W. jako nabywca wierzytelności od K. sp z o.o. w K. . domagała się zasądzenia od pozwanej A. K. kwoty 620,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 07 lipca 2015 roku przez pozwaną z K. sp z o.o. w K.. .

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut.Sądowi.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 07 lipca 2015 roku cedent udzielił pozwanej pożyczki na kwotę 300 zł. Złożyła powołane w pozwie jako dowody kopie : ramowej umowy pożyczki zawartej z pozwaną z podpisem pzwanej zlozonym 22 lipca 2015 r. , opis operacji przelewu kwoty 300,00 zł na rachunek pozwanej oraz kopię umowy przelewu wierzytelności z wyciągiem z załącznika do umowy wypisu z KRS dot. powoda, zawiadomienia pozwanej z dnia 29 grudnia 2015r. o dokonanej sesji wierzytelności z wezwaniem do zapłaty kwoty 641,47 zł z

umownymi odsetkami i potwierdzeniem nadania listu poleconego do pozwanej i podała, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się : suma udzielonej pożyczki 300 zł , prowizja w kwocie 90 zł, opłaty dodatkowe za monity telefoniczne w kwocie 230 zł

Pozwana nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień.

Przepis art. 399 § 1 k. p. c. stanowi, że jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie , sąd wyda wyrok zaoczny, a zgodnie z § 2 tego przepisu w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, **chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości** albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa .

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. § 1 .c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości; § 2 zaś stanowi, że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. W wyniku spełnienia świadczenia przez dającego pożyczkę określone przedmioty majątkowe stają się własnością biorącego pożyczkę, jednakże zasilają one jego majątek tylko czasowo, albowiem zobowiązany on jest do ich zwrotu.

Złożone przez powoda kopie dokumentów wskazują , że roszczenie strony powodowej dochodzone pozwem jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej , nadto że zostało nabyte w drodze cesji od podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą .Jeśli nie budzi wątpliwości, że pozwany był konsumentem , który zawierał z K. sp z o.o. w K. umowę pożyczki , to jednak budzi wątpliwości zasadność całej dochodzonej pozwem kwoty i składających się na nią należności , a mianowicie przy sumie pożyczki 300 zł , prowizja w wysokości 30 % j kapitału, tj. 90 zł zł , a nadto 230 zł to koszty wezwań do zapłaty .

Nie budzi wątpliwości fakt zawarcia między stronami umowy pożyczki na piśmie i jej warunki , jak również wezwania pozwanej do zapłaty wobec braku spłaty zadłużenia i dlatego sąd przyjął, że zachodzą warunki do wydania wyroku zaocznego .

Sąd uznał , że zasadne jest częściowe uwzględnienia powództwa, tj. odnośnie kapitału z odsetkami i odnośnie prowizji . Natomiast co do pozostałych roszczeń obejmujących opłaty dot. monetów, wezwań do zapłaty w kwocie 230 zł , powództwo należało oddalić. Wysokość żądanych opłat przewidziana w umowie została rażąco wygórowana. W ocenie sądu przy sumie pożyczki 300 zł ,prowizja w kwocie 90 zł stanowiącej aż 30 % sumy pożyczki i kwota 30 zł (z żądanej z tego tytułu kwoty 230 zł) jako koszt sporządzenia i wysyłki wezwań do zapłaty , sprowadzający się do wysłania pozwanej listem poleconym zawiadomienia o przelewie i wezwania do zapłaty powinna w zupełności zaspokoić roszczenie strony powodowej zarówno co do wynagrodzenia za –przygotowanie i udzielenie pożyczki jak i wszelkiego czynności zarówno związane z czynnościami administracyjnymi, które sprowadziły się jak to wynika z zaferowanych przez stronę powodową dowodów do sporządzenia i wysłania do pozwanej rutynowego pisma zawiadamiającego o przelewie wierzytelności z wezwaniem do zapłaty , jak również z tytułu ryzyka niewypłacalności pożyczkobiorcy. Zdaniem sadu oplata 230 zł stanowiąca 77 % sumy pożyczki tytułem kosztów wezwań jest rażąco wygórowana .

Tego typu praktyki podmiotów udzielających profesjonalnie pożyczek zawierające różnego rodzaju nieuzasadnione bądź wygórowane opłaty , które nie powinny być źródłem dodatkowego zysku , wielokrotnie zostały wpisane przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów do rejestru klauzul niedozwolonych a tym samym należy je uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, między innymi z zasadą równoważności stron, a ta zasada notorycznie ulega naruszeniu w zetknięciu profesjonalnie wyposażonych podmiotów udzielającymi pożyczek z indywidualnymi klientami . W swoich raportach (m.in. za 2013 rok) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwracał uwagę że pożyczki „parabankowe” są udzielane przed wszystkim osobom, które mają kłopot z uzyskaniem kredytów w bankach lub chcą szybko uzyskać środki finansowe bez skomplikowanych procedur i bez rygorystycznych zasad oceny ryzyka kredytowego a konsument niejednokrotnie zmuszany sytuacją życiową nie zawsze potrafi właściwie ocenić możliwość spłaty podjętych zobowiązań i zmuszony do akceptacji tych niekorzystnych warunków umów wpada w tzw. spiralę

zadłużeń”, biorąc kolejne pożyczki w celu spłaty poprzednich a dług ich wzrasta. Ewentualne ryzyko braku możliwości zaspokojenia przedsiębiorcy chcą sobie zrekomensować właśnie szeregiem opłat przewidzianych w umowach, które jednak nie powinny być tak wygórowane .

M.in. właśnie taka opłata za wezwania do zapłaty w wysokości 230 zł przy niskiej sumie pożyczki - jak wymieniona w umowie stron w niniejszej sprawie - w ocenie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sposób nieuzasadniony nadmiernie obciąża konsumentów , a tym samym rażąco narusza dobre obyczaje i interesy konsumentów. Co prawda klauzule abuzywne wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych nie wiążą sądu bezpośrednio w tej konkretnej sprawie, ale jednak jako naruszające dobre obyczaje i rażąco naruszające interesy konsumentów należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W opinii prof. M. S. , rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości UE , przytoczonej w Gazecie Prawnej w lutym b.r. orzekający muszą z urzędu sprawdzać, czy umowy zawierane z konsumentami nie zawierają niedozwolonych postanowień i sąd w pełni ten pogląd podziela . Między innymi z powodu podobnych praktyk , w związku z naliczaniem przez banki niewspółmiernie wysokich kosztów i opłat Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z Konstytucją RP przepisy prawa bankowego i kodeksu postępowania cywilnego umożliwiające wystawianie przez banki bankowych tytułów egzekucyjnych i nadawanie im sądowej klauzuli wykonalności bez możliwości merytorycznej kontroli objętych tymi tytułami roszczeń . Banki bowiem również niejednokrotnie naliczają wygórowane koszty i opłaty nie znajdujące uzasadnienia w faktycznie ponoszonych przez nie wydatkach z tego tytułu . Biorąc powyższe pod uwagę w pozostałym zakresie sąd oddalił powództwo na podstawie przepisu art. 5 k.c. Poza tym strona powodowa wykazała ,że wysłała do pozwanego jedynie jedno pismo zawiadamiające o cesji wierzytelności z wezwaniem do zapłaty, gdy umowa przewidywała taką sumę opłat łącznie za 5 wezwań.

O kosztach procesu , na które po stronie powoda składały się : opłata sądowa od pozwu 30 zł , koszty zastępstwa 360,00 zł i 0,30 zł prowizja od przelewu opłaty sądowej , orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego koszty procesu w stosunku do stopnia wygranej powoda (68 %) ,tj. w kwocie 265,40 zł .

W zakresie uwzględnionego żądania pozwu stosownie do treści przepisu art. 333 § 1 pkt.3) k. p. c nadano wyrokowi jako zaocznemu rygor natychmiastowej wykonalności.

.